

Zběsilý hon

Viking Vike uháněl jak namydlený blesk. Honil ho totiž vlk, který nebyl o nic pomalejší. Větší kameny přeskakoval dlouhými skoky. Vike je musel obíhat, takže pokaždé ztratil několik metrů ze svého náskoku. Jestlipak mi ten náskok vystačí, těch kamenů tu je! říkal si ustrašeně.

Ze všech vlků, co jich ve Flaku bylo – Vike totiž bydlel ve Flaku – měl tenhle nejhuňatější srst. Kromě toho měl zlé oči a děsivý chřtán, ve kterém byl jeden dlouhý, špičatý zub vedle druhého. Pořád otvíral a zavíral mordu a přitom vztekle klapal čelistmi. Už si to nacvičuje, pomyslel si Vike a představoval si, jak mu vlk za chvíli chňapne po nohou. Pak mu zapraskají kosti, udělá to skříp a bude to moc bolet.

Vlk se blížil. Honil nalačno, a tehdy jsou vlci nejmíněnější. Vike už slyšel, jak hrozivě supí. Vlci supí, aby svou oběť postrašili, a tenhle vlk byl v supění mistr. Ti, co nejvíc supí, taky nejvíc koušou.

Teď přidat, říkal si Vike, jedině když najednou přidám, tak se ještě můžu zachránit. Byl to jeho starý, spolehlivý trik, když hrál s dětmi ve Flaku na babu. Najednou zničehonic přidal, a než bys řekl švec, byl bůhvíkde.

A Vike přidal. Tolikhle přidat se mu ještě v životě nepodařilo. Bohužel to vlk uměl stejně dobře jako on. Takový vlk někoho dohoní nebo někomu utěče alespoň jednou denně, takže je vytrénovaný. Tenhle dokázal měnit rychlost jako žádný jiný. Vike si řekl: Teď mu uteču. Ale vlk jednoduše přidal taky. Vtom Vike dostal nápad!

Nejdřív uslyšel, jak si vlk odfrkl. Je to hrozný zvuk, takové vlčí odfrknutí, vychází rovnou z vlčího chrípí. Vike už v tom směru musel vyslechnout ledacos, ale tak zlostné odfrknutí ještě nikdy neslyšel.

Na šplhací strom, který Vika už tolikrát zachránil, odtud ještě nebylo vidět. Ale stál tam jalovec! Vike za jalovcem zastavil, bleskurychle vystrčil nohu a vlkovi podrazil všechny čtyři. Je to zbabělé, ale co se dá dělat? V nouzi člověk udělá ledacos.

Vlci většinou nedávají pozor na cestu. Tenhle hrůzostrašný vlk se natáhl jak dlouhý tak široký a vychrlil ze sebe několik škaredých vlčích kleteb.

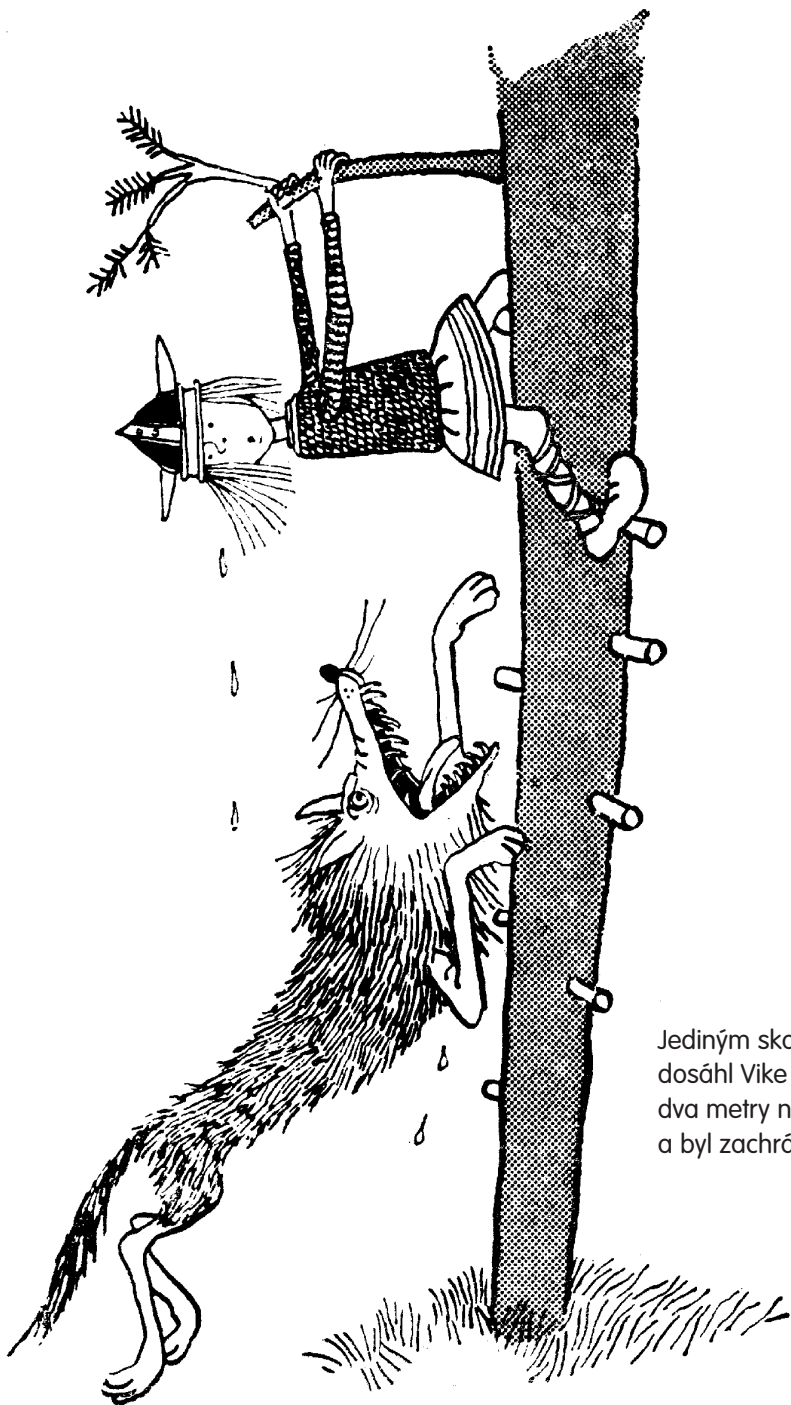
Vike uháněl dál a hned získal třicet metrů náskok.

Vlk už byl zase na nohou a teď supěl vztekem až hrůza. Podrazit mu nohy – to byla podle jeho názoru prohnanost! Supěl a klapal čelistmi a frkal, všechno najednou a tak zuřivě, že něco podobného ještě nikdo neslyšel. Už byl Vikovi v patách a chňapal mu po nohou.

Vtom – konečně! Vike se blížil k šplhacímu stromu. To byl totiž strom s příčlemi na šplhání. Právě když ho vlk doháněl, Vike dosáhl příčle, která byla dva metry vysoko. Ve skoku vysokém byl vlk naštěstí slabší, víc než metr osmdesát nedokázal. Spousta vlků vyskočí dva metry padesát jako nic. Několik zvlášť schopných dokáže vyskočit i tři metry vysoko. Tenhle ale nikdy nedocílil lepšího výsledku než směšný metr osmdesát, přestože trénoval denně.

Vztekle zafrkal, protože věděl, že zbývajících dvacet centimetrů nedoskočí!

Vike ale šplhal hbitě dál až k příčli, která byla osm metrů vysoko. Tam měl pro podobné případy veliký kámen zaklíněný ve větvi v místě, kde tvořila vidlici.

Jediným skokem
dosáhl Vike přičle
dva metry nad zemí
a byl zachráněn.

A hned začal na vlka dělat dlouhý nos. Vlky ve Flaku to hrozně zlobilo, když na ně lidé dělali ze stromu dlouhý nos. Právě proto teď na něho Vike dělal dlouhý nos, a to v jednom kuse.

Vlk měl takovou zlost, že mu to nedalo pokoj, a tak skákal a skákal. Vike ho klidně nechal skákat a jenom čekal, až se vlk odrazí ještě víc. Pak se něco stane! Až se vlk odrazí od země zvlášť silně a současně na něho přiletí kámen z opačného směru, pak to bude náraz, který bude stát za to! To si Vike spočítal a pokaždé mu to vyšlo.

Vlk se odrazil vši silou a Vike vložil do vrhu kamenem taky zvlášť velkou sílu. Kámen zasáhl vlka na hlavě, kde má nejřidší srst. Vlci ve Flaku tam mají citlivé místo a obvykle si na to dávají pozor. Pokud na ně ovšem někdo nedělá dlouhý nos, protože pak nevědí, co dělají.

Vlk klesl k zemi a Vike začal jako obvykle v podobných případech pomalu počítat do sta. Jestli se vlk nehne, Vike věděl, že zůstane v bezvědomí nejmíň hodinu. Vlci neumějí nic předstírat, nemají z toho rozum, a to je jejich velká slabina. Dokud je v nich jiskřička života, nechají se strhnout vztekem a řadí jak pominutí.

„Devadesát devět, sto,“ dopočítal Vike a slezl dolů. Pospíchal domů k matce Ylvě, protože byl čas k jídlu.

Snědl jeden krajíc chleba s máslem a s medem, další s máslem a se sýrem, další s máslem a se šunkou, další s máslem a s borůvkovou zavařeninou, další s máslem a s uzeným úhořem, další s máslem a se salámem a pak ještě jeden s máslem a se sýrem.

„To jsem si pochutnal! Mně vždycky hrozně vytráví, když utíkám před vlkem.“

Uslyšel ho Halvar, Vikův otec, a toho nic na světě tak netížilo jako to, že Vike utíká před vlky.

„Já snad tu hanbu nepřežiju,“ povzdychl si Halvar.

„Když on to byl takový veliký, huňatý vlk,“ řekl Vike.

„Velcí a huňatí vlci jsou nejlepší,“ řekl Halvar. „Aspoň z nich člověk má víc, zvlášť když přijdou v houfu.“

„Když on ale tak moc cvakal čelistmi!“ namítl Vike.

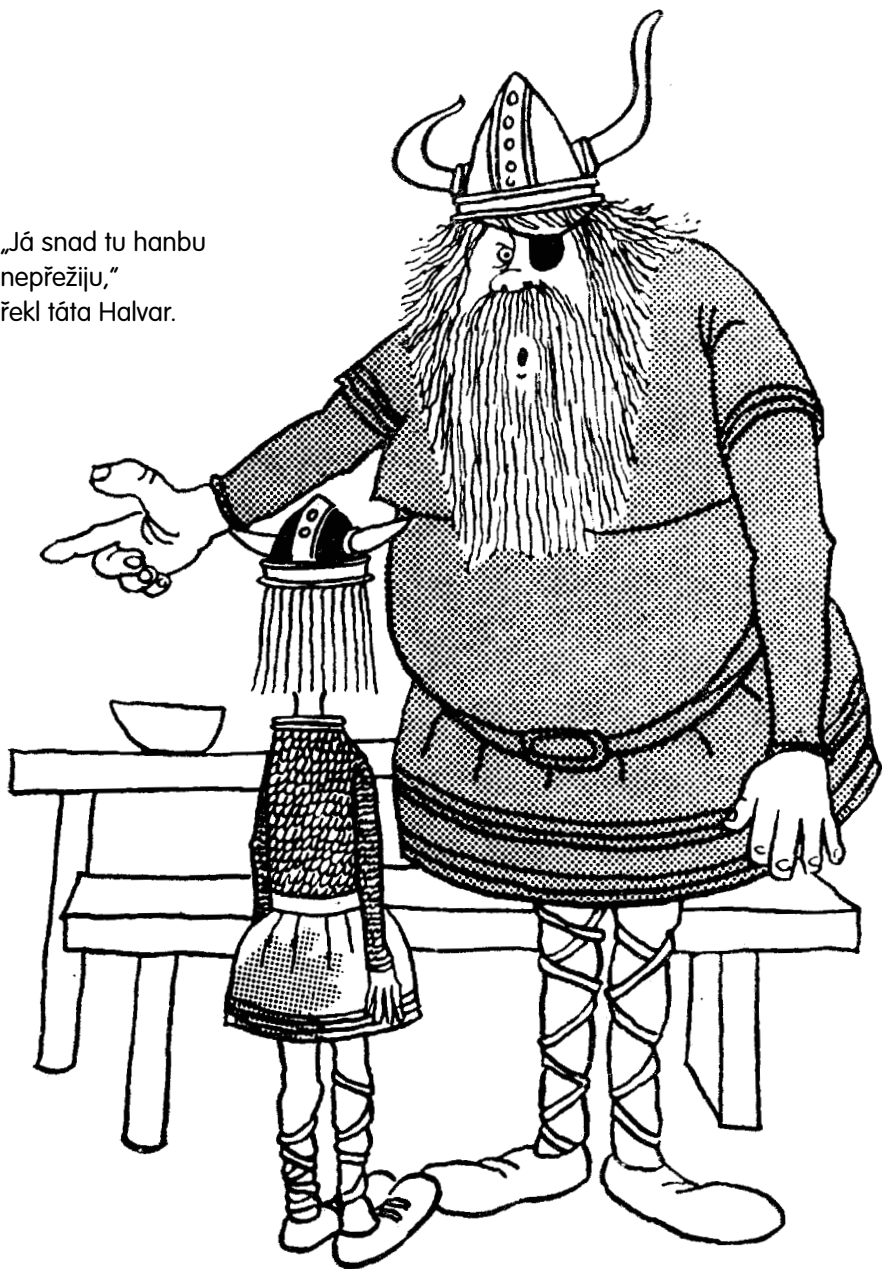
„Tak jsi měl taky zacvakat čelistmi,“ odsekl Halvar, „copak žádné nemáš?“

„Když on tak supěl!“ stěžoval si Vike.

„Tak jsi měl taky supět!“ řekl Halvar. „Když jsem byl v tvém věku, tak jsem porazil tisíce vlků.“

„Když on tak strašně frkal!“ namítl zas Vike.

„Já snad tu hanbu
nepřežiju,“
řekl táta Halvar.

„Tak proč jsi taky nefrkal? Ostatní kluci z Flaku to dokážou. Neznají lepší zábavu než frkat největším vlkům rovnou na čumák. Zato ty se přede všemi zesměšňuješ těmi svými šplhacími přičlemi. Ale teď tam dojdu a ulámu ti je!“

Ve skutečnosti to ale neudělal, protože matka Ylva by mu to nedovolila.

Pravda ovšem byla, že Halvar skolil svého prvního vlka v den, kdy ztratil první mléčný zub. Byl ve Flaku náčelníkem, byl to největší bojovník a nejlepší vrhač oštěpů. Jednou zasáhl velkonáčelníka na ostrově Ölandu oštěpem, který na něho vrhl z pevniny. Oštěp pronikl brněním a ölandskému velkonáčelníkovi způsobil na kůži malé škrábnutí. Byl to oštěp z březového dřeva a ölandský velkonáčelník byl naneštěstí na březové dřevo citlivý. Došel z toho svrbění a musel se drbat několik týdnů. Svrbělo ho po celém těle a na místech, kam nedosáhl, mu s drbáním museli pomáhat jiní.

Zlobilo ho to, a tak poslal své tři syny kolohnáty, aby ho pomstili. Byli z Byxelkroku. To byla vesnice největších rváčů z celého ostrova Ölandu.

Halvar při posledních obětních slavnostech obětoval bohům několik volů, aby byl Vike statečnější. Ale bohové si voly nechali a na Halvara se vykašlali. Takhle jednali často, byli to vyložení podvodníci.

Matka Ylva Vika vždycky hájila.

„Prát se naučí každý hlupák,“ říkávala, „ale vystihnout, kdy se má držet stranou, aby se nemusel prát, to dokáže jen ten, kdo je chytrý. Kdybys měl tolik rozumu jako Vike, tak bys měl obě oči i uši!“

„Už s tím zase začínáš!“ zaúpěl Halvar.

„A pokud jde o ten oštěp, který jsi dohodil až na Öland a s kterým se tolik chlubíš,“ pokračovala Ylva, „tak jsi vůbec nemířil na náčelníka, ale na Haspla, co prodává sůl a zrovna stál tři lokte napravo.“

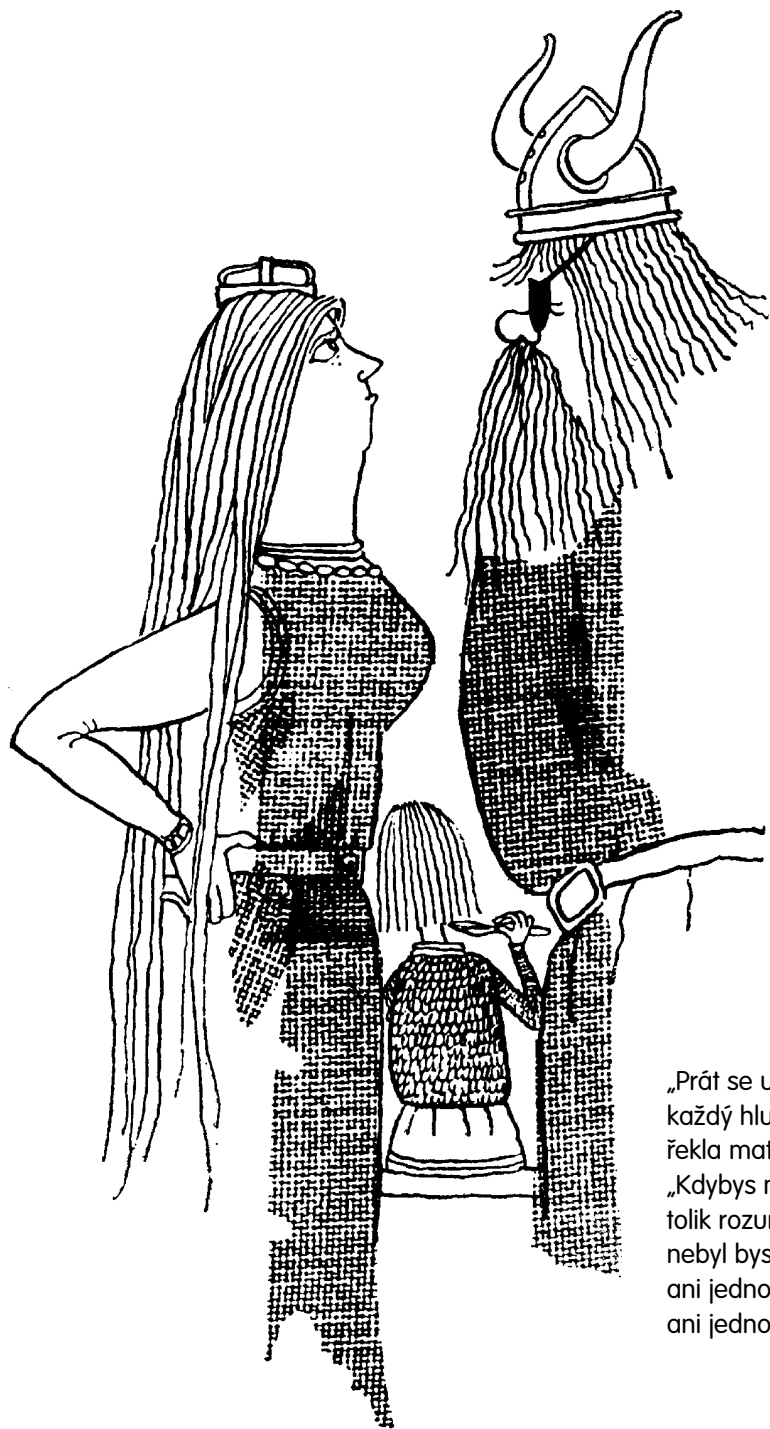
„To už jsme slyšeli tisíckrát!“ zlobil se Halvar.

„Hasple ti prodal pět pytlů bílého písku a ty jsi mu za ně zaplatil, jako by v nich byla sůl,“ pokračovala Ylva. „Tu zimu jsme měli zkažený žaludek, protože bílý písek je nestravitelný. Jak to přijde, že si s tím oštěpem tak dobře pamatuješ a na Haspla zapomínáš? A náčelníkovi kolohnátí tě za to, že jejich otce svrbělo tělo, připravili o nejlepší loď a o jedno ucho.“

„Bylo to moje ucho, nebo tvoje?“ ptal se Halvar. „Já jenom lituju, že si nevzali i to druhé. Aspoň bych tyhle řeči nemusel poslouchat.“

„Tak se utěšuj tím, že ti brzy zaroste, protože si ho málokdy myješ!“ odsekla Ylva.

„Já jsem tady náčelník a ty bydlíš a jíš líp než všichni ostatní ve Flaku!“

„Prát se umí
každý hlupák,“
řekla matka Ylva.
„Kdybys měl, Halvare,
tolik rozumu co Vike,
nebyl bys
ani jednooký,
ani jednouchý!“

„V mnohém si, Halvare, zasloužíš chválu,“ připustila Ylva. „Umíš dobře rybařit a lovit, ale o svých hrdinských činech radši mlč. Za to oko, o které jsi přišel, jsi dostal všeho všudy dvě udice.“

„Ale ten druhý přišel o nos a vypadá hůř než já,“ hájil se Halvar.

„Ty jsi hloupý, rvavý viking,“ řekla Ylva. „Jedno oko a jeden nos za dvě udice! To je Vike chytřejší! Dává si na sebe a na své věci pozor. Toho si na něm cením. Zato ty něco každou chvíli roztrháš a já abych pořád šila záplaty.“

„To já moc dobře vím, že Vike opotřebuje jenom chodidla, když pořád před někým utíká,“ řekl Halvar.

„Ta má zadarmo. A nezapomínej, jak dobře vidí a slyší. To ani nemluvím o tom, jaký má čich. Když ve Fnyku hořelo, ucítil kouř na tři míle daleko. Díky tomu jsme tehdy stačili ramdalským vikingům utéct – jinak by nás byli pozabíjeli jako ty ve Fnyku. A kde jsi tehdy byl ty, Halvare?“

„To už jsem slyšel stokrát!“ zahřměl Halvar.

„Tak to slyšíš postoprvé,“ odtušila Ylva. „Byl jsi na válečné výpravě a vrátil ses s prázdnýma rukama a s roztrhaným podolkem. Ještě štěstí, že jsme tehdy stačili schovat dobytek. A bylo to Vikovou zásluhou.“

„To já vím, že Vike leccos dokáže,“ řekl Halvar. „Ale pokud jde o vlky...“

„O vlčích mi nic nepovídej,“ řekla Ylva. „Kdo v zimě vyjednával s Hanöm, co prodává sůl? Vike. Řekl mu, že máme vlastní solnou horu, ale že v zimě zamrzá, tak ať nám svou sůl prodá za poloviční cenu, aby ji nemusel vozit zpátky domů. Obchodník mu na to skočil, takže jsme vlastně dostali každý druhý pytel soli zadarmo. To byl lepší obchod, než když jsi koupil bílý písek od Haspla.“

„Už ani slovo o Hasplovi!“ zařval Halvar.

„Hasple, Hasple, Hasple,“ opakovala Ylva, „bílý písek, bílý písek, bílý písek!“ Halvar odešel a bouchl za sebou dveřmi, až se otřásl celý dům.

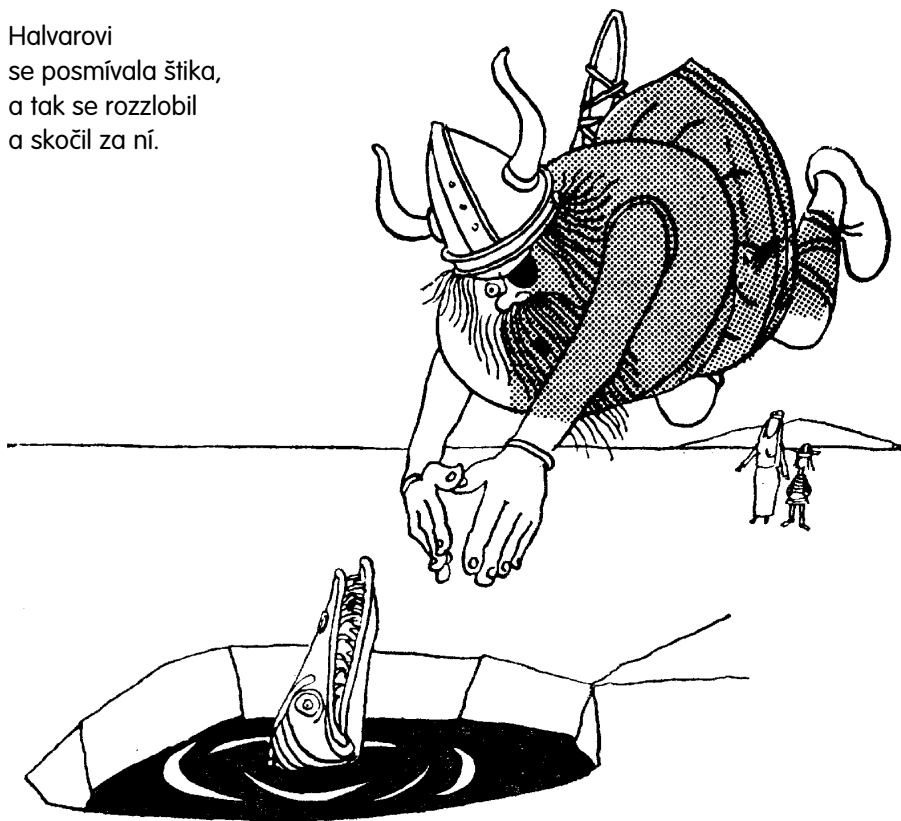
Zůstal ale na dvorku a za chvíli ucítil vůni guláše. Vrátil se tedy dovnitř, protože guláš byl jeho nejmilejší jídlo.

„Buď vítán,“ řekla Ylva. „Kde jsi byl? Neviděl jsi Haspla, Haspla, Haspla? Nenabízeli ti bílý písek, bílý písek, bílý písek? Ale dobře, že jsi zase doma. Zrovna jsem si totiž vzpomněla, jak jsi tehdy skočil za tou štikou do díry v ledu. Jak to vlastně bylo?“

„Ta štika se mi posmívala,“ řekl Halvar. „Já nesnáším, když se mi někdo posmívá.“

„Ty jsi ale chytrá hlava, když tě i štika doběhne,“ řekla Ylva. „Ale Vike, ten si hned věděl rady. Poslal mě do té díry za tebou, ale nejdřív mě přivázal

Halvarovi
se posmívala štika,
a tak se rozzlobil
a skočil za ní.

provazem, protože měl o svou matku starost. A pak tam seděl a držel konec provazu, přestože mu byla zima. Nebýt Vika, tak jsme zdola už tu díru v ledu nenašli a nedostali se z vody ven.“

„Na tu díru v ledu hned tak nezapomenu,“ řekl Halvar.

„Bud' rád, že u ní Vike zapálil chvojí, aby nezamrzla. Za ten chomáč připálených vlasů ti to stálo.“

„Že tě pusa nebolí,“ řekl Halvar, „vždyť jsem zůstal plešatý až do jarního setí!“

„Nezapomínej, že ses přitom zbavil vší! To taky za něco stálo. A musíš uznat, že nám Vike dělá čest. Je to tak chytrý kluk, že chytřejšího nenajdeš. Vždycky všechno vyřeší líp než ty. Vsaď se!“

„Třeba válečnou výpravu? Nebo souboj?“ zeptal se Halvar.

„Hloupé rvačky nepočítám,“ odsekla Ylva.

„Tak tedy odněst hromadu kamení? To je taky práce pro chlapy.“

„Bude s tím hotov dřív než ty a ani z poloviny se tolik nenadře. Vsaďím se o náhrdelník,“ řekla Ylva.

„A já o dva,“ Halvar na to.

„Ty se umíš vytahovat!“ smála se Ylva.

„Sáďím dva náhrdelníky z broušeného skla a štíčních zubů,“ trval na svém Halvar.

„To budu mít náhrdelníků,“ libovala si Ylva. „Lakomec nejsi, Halvare, jsi jenom nevychovanec a grobián. Co říkáš o těch dvou hromadách kamení v Malém háji? Jsou stejně velké, takže se hodí. Když je obě odnesete, každý jednu, tak budeš moct Malý háj zorat.“

„Zítra se do toho dáme,“ rozhodl Halvar. „Ale Vikovi prozatím nic neříkej, aby si něco nevymyslel předem.“

„Ne, ty si klidně vymýšlej, to na věci nic nezmění,“ řekla Ylva.

Plácli si a sázka byla uzavřena. Halvar prokázal Vikovi tu čest, že si šel večer brzy lehnout, aby byl zítra odpočinitý.